Írta:
2014. január 07. kedd, 13:14

„Haverom a kalauz, a jegy ára 3,20, zötyögnek a kerekek, hej, ha megy a busz”. A hazai könnyűzene ezt a számot a Hangár együttesnek köszönheti, bár már egy szó sem igaz belőle, legalábbis Pécsett. Mert kalauz nincsen régen a Tüke Busz Zrt. járatain (képünkön), az utazásra jogosító papír meg jelentősen megdrágult. Ennek ellenére is kötelező érte fizetni, mert ha nem, akkor az ellenőröknél sokkal drágább lesz a viteldíj.

Utunk második részben, két olyan „buszos kolléga” munkáját leshettük meg, akik egyrészt türelmesek, másrészt a lehető leginkább lojálisak az utazókkal. Igaz, a bliccelőket ők sem engedhetnék futni, de legalább mindent megtettek annak érdekében, hogy igazságos elbírálás alá essenek a közösségi közlekedés résztvevői.

Tucatnyi olyan eset létezik, amik egyrészt szabálytalanok, másrészt viszont néha a határeset kategóriába esnek. Ilyen, amikor egy bérletigazolvány érvényessége napokon belül lejár, esetleg nem golyóstollal, illetve tintával írták fel a betétszelvényre az azonosító számot. Ezeket – bizonyos alkalmakkor – meg lehet úszni figyelmeztetéssel. De most ne ezt taglaljuk, léteznek ennél világosabb történetek is.

Az egyik az volt, amikor egy diáknak bizony nem volt jegye. De készpénzben sem tudta volna azonnal kiegyenlíteni a díjat, amit kötelező ebben az esetben leróni. Mégis létezett megoldás, részben az ellenőr rugalmassága okán. Mert együtt szállt le az ifjú hölggyel, aki az első banki automatából vett fel jó magyar forintot, amit aztán a kitöltött jegyzőkönyvek

után, át is adott revizornak. Erre szokták mondani, mindenki jól járt egy kicsit. Mert a csekkes befizetésnél már kétszeres lett volna a díjtétel, ami mégsem közömbös dolog.

Bognár Szilvia szerint a feszültség néha szinte tapintható, ellenőrzés közben

Ennél lényegesen másabb eset volt, amikor egy szintén női utas arra hivatkozott, a jármű középen lévő lyukasztó nem működött, amikor felszállt. Erre is akadt megoldás, hiszen hátulról együtt mentek oda az eszközhöz a felek. A műszaki berendezésről viszont szinte rögvest kiderült, természetesen hibátlanul látta el feladatát. Mivel pedig a gyors csodákban, javulásokban senki sem hitt a vonalon, hát jöhetett a papírmunka.

A többszöri átszállással tarkított munkafolyamatot közvetlen közelről nézhette végig, tapasztalhatta meg Bognár Szilvia, a cég kommunikációért is felelős munkatársa.

– Nagy stresszel jár ez a munkakör – vont mérleget **Bognár Szilvia** – A munkatársainkat rendszeres továbbképzésekkel szoktuk felkészíteni az embert próbáló szolgálatra. Szerencsére, csak ritkán szokott eldurvulni, elfajulni egy-egy esemény. Talán az utazók többsége is egyre inkább azon az állásponton van, a szolgáltatásokat nem szabad ingyen igénybe venni. Komoly feladat ezt tudatosítani egy nehéz gazdasági helyzetben, mégsem engedhetünk a szabályok feszességéből.

Zárszóként talán álljon itt egy rövid história, ami egy 27-es járaton esett meg, ami a nyugati irányba tartott, a Rákóczi út felé. Egy fiatal potyázva próbált eljutni valahová, de elkapták. Ekkor, a többi ott lévő között alakult ki szóváltás arról, mit érdemel az ilyen személy. Végül, kettő az egy ellen

győzött azon álláspont, miszerint mindenkire vonatkoznak a regulák. A három a nulla ellenében természetesen jobb lett volna, de legalább van még hová fejlődniük erkölcsileg, az amúgy jogosan helyet foglalóknak is.